

MİMARLIK
TASARIM
KÜLTÜR
SANAT
ŞUBAT
2011
8 TL

yapi

351

ISSN 1300-3437
9 771300343005
0 2

Ay Sarhoşu için Bir Orman

A Forest for a Moondazzler

ENGLISH SUMMARY ON PAGE 114

"Annem ay alçalarken uyanır. Ağustos böceklerinin sesleri ona ormanla çevrelendiği hissini verir. Yükselen güneşin ışınları yaprakların arasından süzülür, kaba ahşaptan yapılmış zemini ısıtmaya başlar ve o, ekmek pişirme zamanının geldiğini anlar".

BENJAMIN GARCIA Saxe*

» Esinlenme

Annem ve ben hiçbir zaman "evimiz" diyebileceğimiz bir yere sahip olmadık. Onunla sokaklarda tanıştık ve her zaman birlikte yaşayabileceğimiz bir yerin hayalini kurduk. Benim yakınımda olmak için bir süre şehirde yaşadı. Bununla birlikte ben onun gerçekten mutlu olabileceği bir yerin hayalini kurmaktan hiç vazgeçmedim.

Şehirde mutlu olamayınca yeni bir ev bulmak için ormana taşındı. Orada gözünü kamaştıran, onu büyüleyen güneşin ışığı; mutluluğu ise kendi yaşam döngüsünde ve dünyadaki varlığında buldu.

Burada plastik poşetlerden ve artık tahta kalaslardan kendine bir ev inşa etmeye başladı. Yatağını, uyumak için yattığında ayı doğrudan görebileceği bir köşeye yerleştirdi. Bana aya bakarken hep beni hatırladığını söylerdi.

Bununla birlikte şehrden kalan anıları nedeniyle birinin hep yalnızlığını bozacağından korkmaya devam ediyordu. Benden, ormanda güvenle yaşama hayalini tamamlamamı istedim, bense biliyordum ki o, bunu ikimizin birlikte yaşamasının tek yolu olarak görüyordu.

Fotoğraflar:
Benjamin Garcia Saxe,
Andres Garcia Lachner,
Isabel Amador

Mimari Tasarım
Benjamin
Garcia Saxe

İşveren
Helen Saxe Fernandez

Strüktür Tasarımı
Benjamin Garcia Saxe

Mekanik Elektrik Tesisat
Benjamin Garcia Saxe

Alan
48 m² terası
Toplam 100 m²

Maliyet
40,000 USD

Tamamlanma Tarihi
Ocak 2010

Onun günlük rutininden esinlenerek, ona güvenli bir bambu ormanı sundum. Geceleri yeni evinin koni benzeri yüzeyi aya doğru açılıyor ve yavaş uykuya dalarken boşlukta onu tutan kişinin ben olduğunu düşünüyordu.

Öykü

Annem ay alçalarken uyanır. Ağustos böceklerinin sesleri ona ormanla çevrelendiği hissini verir. Yükselen güneşin ışınları yaprakların arasından süzülür, kaba ahşaptan yapılmış zemini ısıtmaya başlar ve o, ekmek pişirme zamanının geldiğini anlar. Simdi sesler, kuş civitlerine dönmüştür.

Ocak yavaş yavaş çevresini ısıtırken ekmek kokusu ormanın her çatlığına sızar.

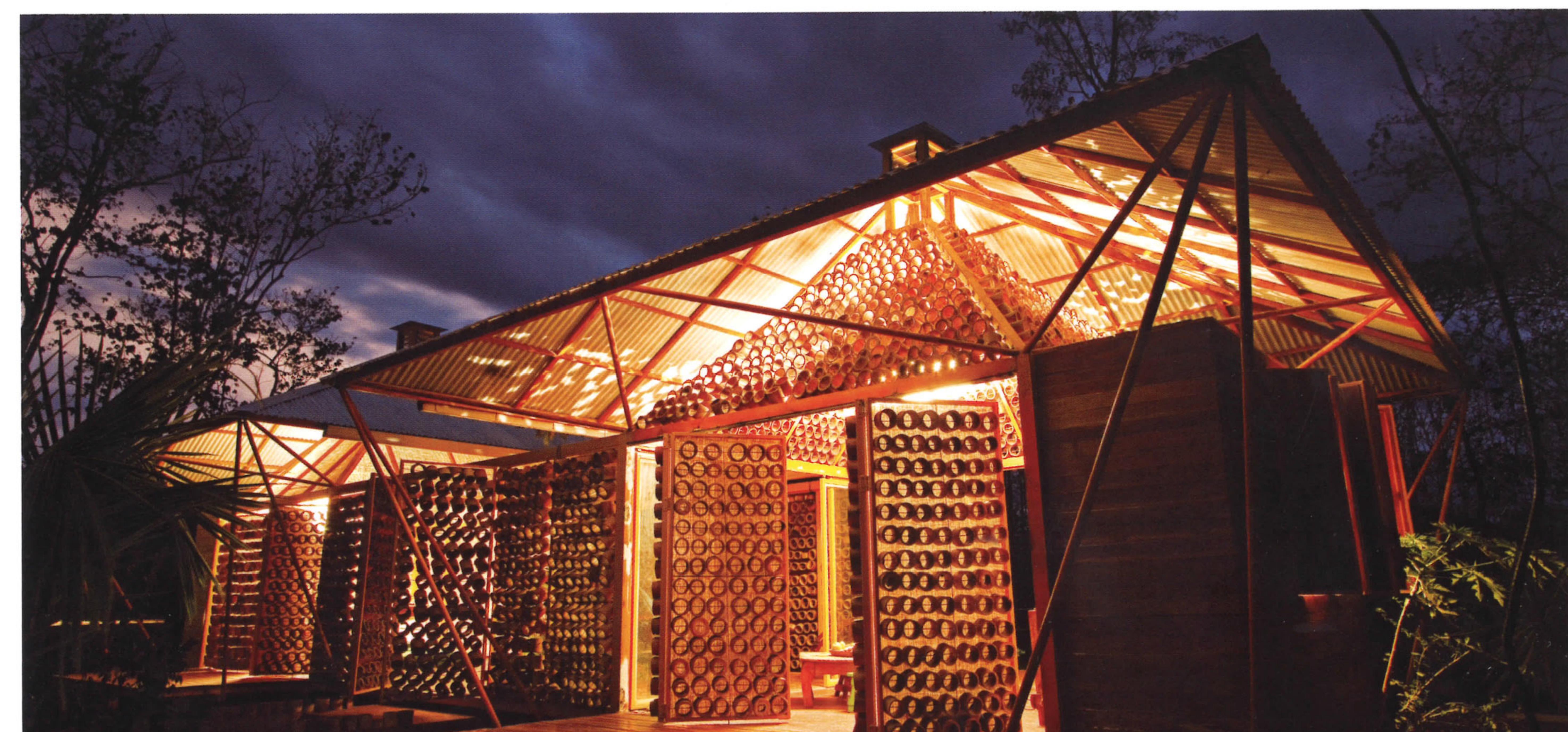
Annem duş almak için dışarıdaki su tankının altına gittiğinde, aniden duştan akan suya çiseleyen yağmur damlları karışır. Hemen evin içine girer ve havlunun sıcaklığı ile kurulanlar.

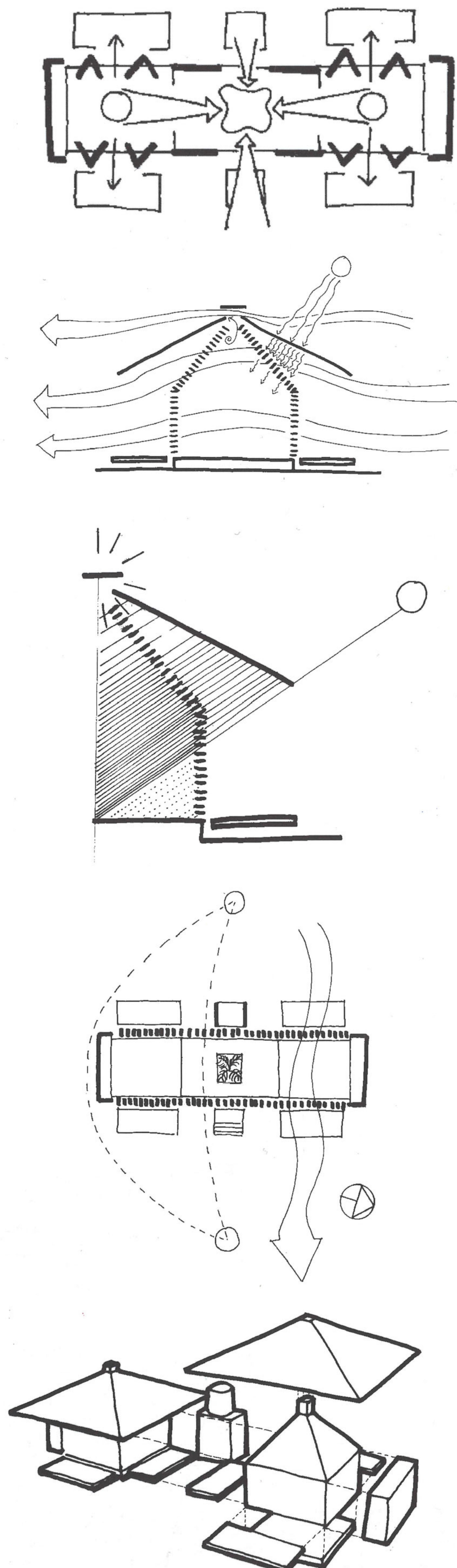
Ben uyandığında sabah olmuş, güneş yükseldi ve sıcak ekmek masaya konmuştur. Bu sırada annem kendi odasının toprak zeminine bir aloe vera ekmeğtedir. Her nasılsa bitkinin en iyi nerede yetişeceğini bilir.

Güneş ışınları ince çatıya düşüğünde, annem bütün kapı ve penceleri açar ve rüzgâr Hint perdelerini dalgalandırmaya başlar. Bu sırada evi gölgelendiren iki ağaçın arasında asılı ipte sallanan yeni yıkamış battaniyeleri fark ederim. Annem sürekli temizlik yapsa da rüzgâr sürekli yaprakları evin içine sürüklüyor.

Yazı ve fotoğraflar
Benjamin Garcia
Saxe tarafından
YAPI dergisi için özel
olarak gönderilmiştir.

Diyagramlar Diagrams

Yapacak fazla bir iş olmamasına karşın annem, tarot kartları, politik okumalar, esrar ve ender olarak bir telefon konuşması ile kendine sürekli bir iş yaratır.

Telefonun iyi çektiği bir nokta bulabilmek için evin içinde oradan oraya dolaştıktan sonra böyle bir yeri ancak ön kapı ve ağaç arasında bulmuştur. Bu yüzden buraya saatlerce süren telefon konuşmalarında üzerine oturabilmek için bir taş yerleştirmiştir.

Annem beni kumsala götürmek ister ama bilirim ki evi de yalnız bırakmak istemez. En değerli varlıklarını; kitapları, resimleri ve esrarını bir yere saklar. Evin girişine bir dal parçası yerleştirir, kapıyı ve radyoyu açık bırakır. Sonra da içeride biri varmış gibi seslenir: "Görüşmek üzere, hoşça kal!". Bana hep evine veda ediyormuş gibi gelir biz radyodan uzaklaşıkça ev ormanın içinde mirildamaya devam eder.

Ormanın içinden geçen toprak yol ile kumsala gideriz. Annem okyanusta biraz yüzdükten sonra, güneşin batışını izlemek üzere yanımı oturur.

Daha önce yüzlerce kez gördüğü bu manzara onu bir kez daha büyüler. Bir süre sonra annem, eve geri dönüş yolumuzu aydınlatacak olan güneşin son ışıklarını yakalamamız için geri dönmemiz gerektiğini söyler. Eve yaklaşıkça radyonun sesi kulağımıza giderek daha yüksek gelir. Annem, yerlestirdiği dal parçasından, çevredeki ağaçlara astığı seramik balıklara kadar ona eve birinin yaklaşımış olduğunu söyleyecek bütün doğal alarmlarını kontrol eder.

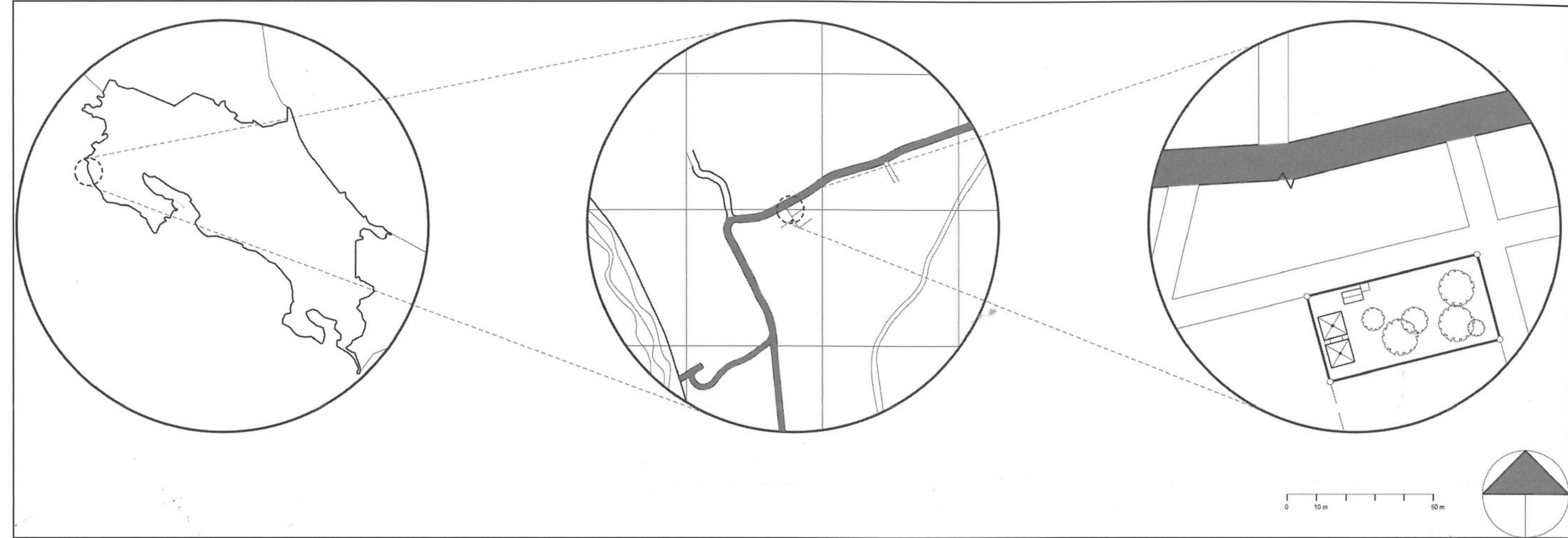
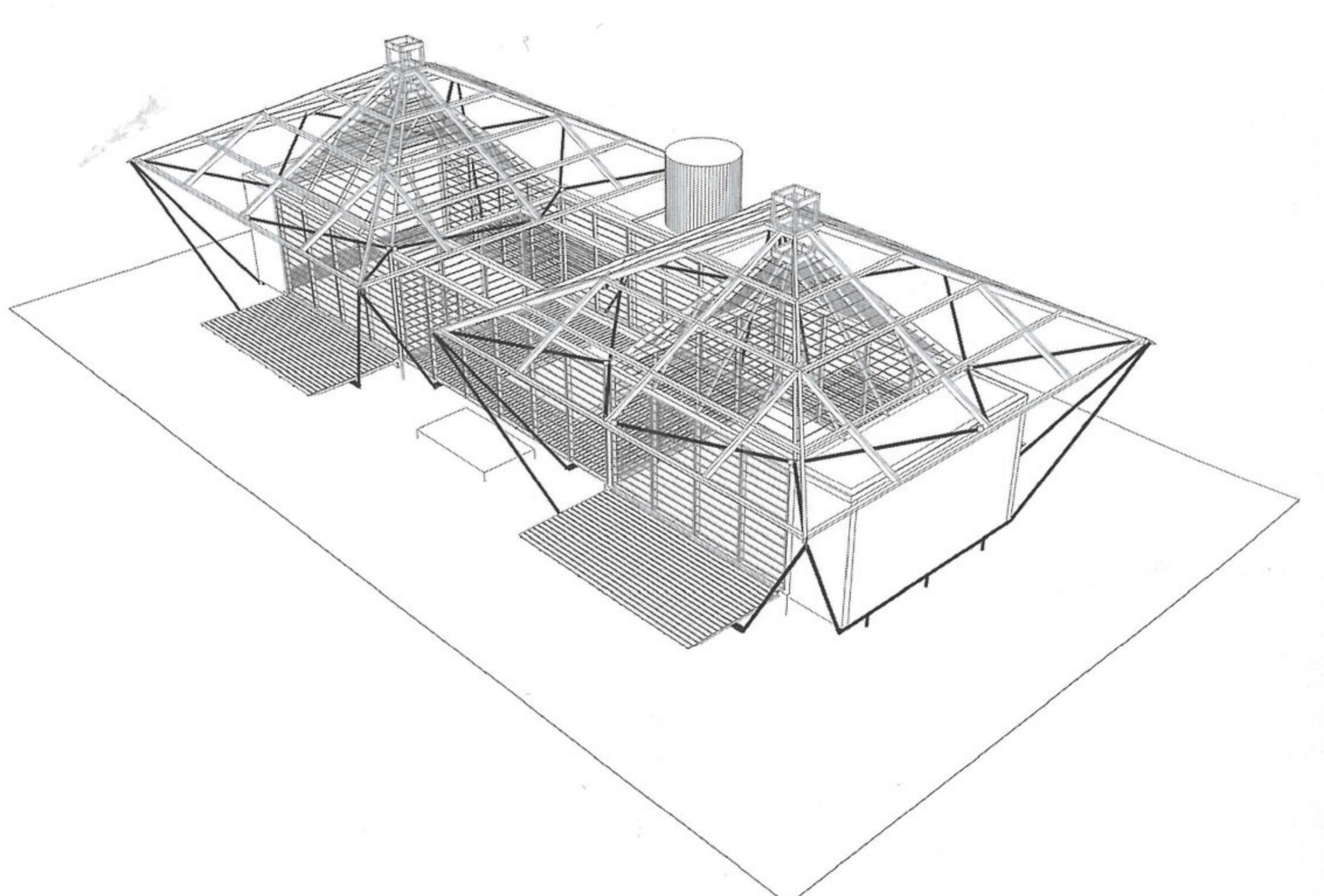
Güneş kararmaya ve birazdan da orman ay ışığı ile aydınlanmaya başlar. Annem karanlıkta da hep birinin gelip bizi rahatsız edeceğini korkar. Kandillerin titrek ışığı üzerine yansırken gitar çalar, ışığın azlığından dolayı zorlukla yediğimiz pratik bir yemek hazırlar.

Ay ışığı eve girer, annem birazdan uyumak için yatağı gidecektir. Yatağını yerlestirdiği yerde ayı yattığı yerden görebilmektedir. Yüzünü yikar ve gece boyunca onu serinletecek ıslak havlulara sarınır.

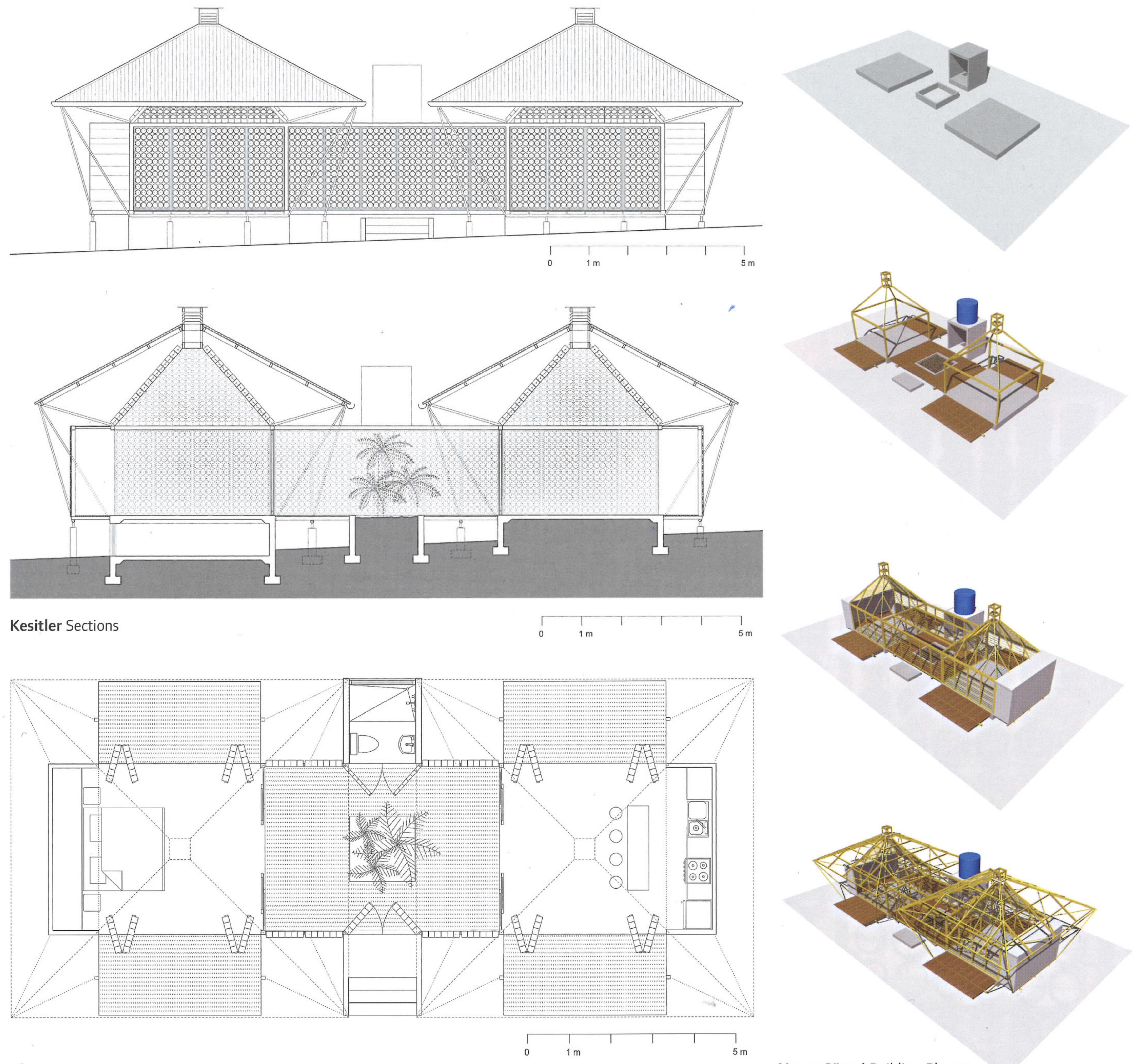
Ay onu her seferinde büyüler ve ağustos böcekleri onun uykusunu getirir.

Doğal alarmlarından, evin çevresine dikkatle örtülmüş çakillardan ya da yatağını çevreleyen yaş dallardan gelen en ufak bir sesle korku içinde uyandığında, onu rahatlatan tek şey ağaçların arasından görünen aydır.

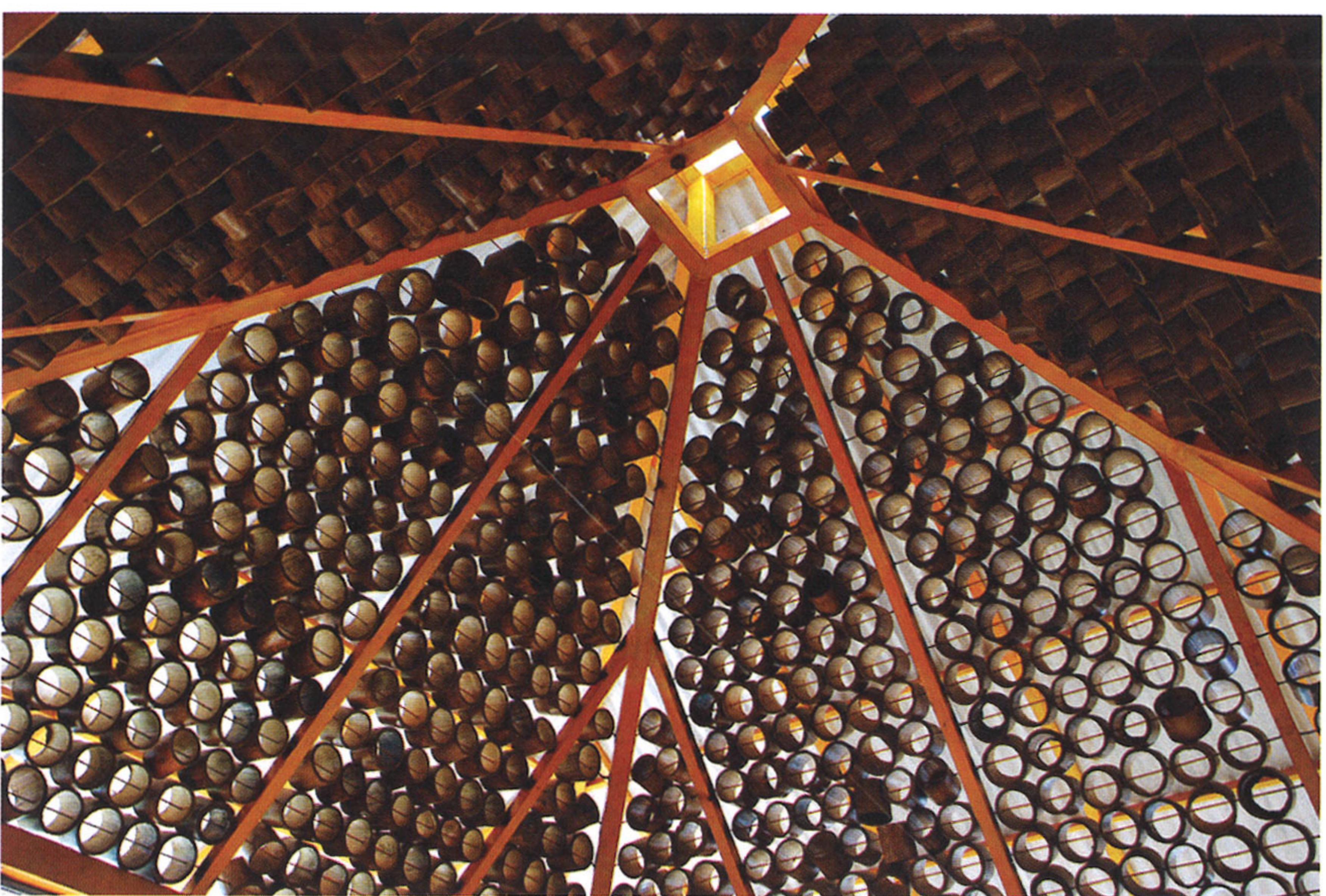
İngilizceden çeviren: Sercan Altan

Vaziyet Planı Site Plan

Yapım Süreci Building Phases

A Forest for a Moondazzler

Guanacaste, Costa Rica

» My mom and I never had a place we could call home. We met on the streets, always dreaming of a place we could be together. She stayed in the city in order to find comfort in my closeness. I never stopped dreaming of a place where she could find happiness.

Torn apart by the city, she has moved to the forest in search of a home. She has found the moon and the sun and they dazzle her every day. She has found beauty in her own cycle of living and her presence in this world. She no longer needs others to compare and measure her happiness.

My mom began to construct the place for her dwelling with scrap wood and plastic bags. She placed her bed in a corner where she could have a direct view of the moon whilst going to sleep. She has told me that watching the moon reminds her of me.

Perhaps because of her memory of the city, she is afraid that someone will come to disturb her solitude. She has asked me to complete her dream of living safely in the forest, but I know she believes this is a way for us to always be together. Inspired by her routine I have given her an internal protected forest of bamboo. At night the cone-like surface of her new home opens to the moon and reminds her that it is me who is holding it in space as she goes calmly to sleep.

She wakes up when the moon is going down. The loud noise of the crickets reminds her that she is surrounded by the forest. The warmth of the rising sun filters through the leaves and warms the rough wood floors. She knows it is time to make bread. The chirping has changed to bird song. The stove heats the air and the smell seeps through every crack into the forest.

My mom goes outside to take a shower under the water tank and suddenly a sporadic rain shower mingles with the shower. She runs into the house and dries herself by the heat of the stove.

I wake up and realize that its morning. The sun is up and there is fresh bread on the table. I can see that my mom is planting an aloe vera plant in the dirt floor of her living room. She somehow knows the perfect place for it to grow. •